

תג'י

ייר הצדפתי הגאון.
מועדון לילה גדול
— הקנקן מועדון
חלקי העולם. כדי
וכמובן - את הקנקן.

רסומת על חזית אחד המועדונים בככר פינגל. הלוח
רית תמונות מסוג זה. נותן לעוברים ברחוב מושג ממה
נים. לידו עומד אדם שתפקידו לשדל אנשים להכנס.

מהעולם הזה? חזרתי למציאות. הזמן דצמי
בר 1953.

ריח של חשיש וצלילי ג'אז

אחרי המסמר הגדול עזבתי את מולדורגו.
במושגים של פריז, הן הלילה עדיין רך.
באחד הרחובות הקטנים, ברובע סן גרמן,
צעדו לקראתי שש דמויות מעורפלות: יודי
דים מתל אביב שבאו לראות את עיר האורות.
אחרי החלפת הברכות הרגילות התנדבתי
להראות להיירים הירוקים את המקומות ה-
מעניינים של פריז. הזהרתי אותם למפרע
כי הדבר עלול להסתכם בהוצאה רצינית למדי
כי כוונתי קוניאק עולה, במקום הזול ביותר,
לכל הפחות שתיים וחצי לירות ישראליות.
מד התנדפה התלהבותם; התקווה לראות
את הדברים המפורסמים ששמעו עליהם נעל-
מה.

משך קרוב לשעה הסתובבנו בקטע קטן,
קרוב לכנסיית נוטרדאם העתיקה, הרחובות
היו צרים, כמעט כמדרכה תלאביבית. מעל
לבתיים הגבוהים הכריזו אורות ניאון על
עשרות בתי מלון. ריח מתקתק של חשיש
עמד בחלל האוויר ומעשרות מאורות מלוכ-
לכות עלתה המיטה של מוסיקה מזרחית
וג'אז כושי. הרושם הכללי היה של רחוב
בדמשק או ביפו לפני שש שנים.
אחרי יוכוחים נכנסנו לאחד הבארים —
מין מערה חתקרקקית, שניסתה מאד מאוד
להשרות אחורה של ימי הביניים. מעט מאוד
אור (נרות), כמה גולגולות אדם מצוחצחות.

מלחיס אלה באו לבלות חופשה קצרה. אחרי שעות
ארוכות בבארים ובחצרות העיר הגיעה השעה לחזור.
בצפיח לחשמלית אין הם מפסידים זמן להתנשק.

הסוף

של המערה, שאורכה כ-15 מטר, עמד זוג ושר שנסוגים צרפתיים —
רובם קצת גסים — מהמאה ה-14.

המקומות הצנועים יותר

מולדורגו והמערה, ההיסטוריות הם דוגמה של סוג אחד של
קברטים פריזאים: הסוג המיועד לתיירים אמריקאים, או כל תייר
אחר שיש לו כסף. במקומות אלה האטרקציה העיקרית היא בחורות
(בוודות או בקבוצות) ערומות, אשר כל הנדרש מהן הוא פרצוף
יפה וחזה מתאים. הן מסתובבות באופן משעמם למדי, כשהן מש-
תדלות לנענע חלקים שונים של הגוף, בין הקהל היושב בפה פעור.
אותו זמן מנסים מלצרים לשכנע את הלקוחות לשתות עוד בקבוק
שמפניה.

אולם ישנם קברטים רבים בפריז אשר אין בהם כמעט אף תייר
אחד. כאן אוהב הפריזאי לבלות עם בני עירו. מקומות אלה נמצאים,
לרוב, בצידו השמאלי של נהר הסנה. המקומות צנועים יותר, אפשר
לקבל כוס בירה ב-750 פרוטה.

בחלק זה של העיר חיים אלפי צעירים, מכל קצווי תבל, שמטרתם
היחידה היא לחיות בפריז — בדיוק כשם שמטרתו של אחד
לריות רופא, של אחר פקיד בנק, ושל פלוני להיות אב לששה ילדים
או סופר. בדרך כלל חיים הם חיי נוח, דוגלים בכל מה שנגמר
ב"איזם" — מקומוניזם עד לקיבוזם, כולל הומוסקסואליזם. ולכל
איזם — מועדון לילה משלו.

לגברים בלבד

טיפוסי מאוד לרובע הזה הוא מועדון לילה בשם המרכבה. הכל
שם מרכבות: מודלים קטנים של מרכבות סוסים, פנסים שקישטו
בזמנם עגלות ודיליונס, תמונות וציורים של מרכבות. כאשר
טיסרו לי על המקום, אמרו לי גם שאפשר לבקר בו — אולם לא
בחברת בחורה.

כשבאתי לשם הבנתי מדוע. בתוך אולם קטן עמדו למעלה מ-50
גברים, נעצו בי את מבטיהם: בח זוגתי לא עניינה אף אחד מן
הגברים. כעבור כמה דקות התקרב אלינו אחד מהם: פנים חיירות,
צפורניים ארוכות, חיוך נשי על שפתיו, "אמרי לי בבקשה" פנה
לבחורה. "האם את באמת אשה?" כששמע שהיא אשה, הסתלק.
בדרך הביתה, קרוב לשלוש לפנות בוקר, נתקלתי במכונית
קרייזלר מהודרת למעלה מן הרגיל. היא עמדה ליד המסעדה פרוקופ,
אשר שלט צנוע ביותר הכריז עליה: המסעדה העתיקה ביותר בעולם.
מקום מיפגש לדנטון, בלואק, ויקטור הוגו, בוגפרט ואחרים. אמרו
לי שהמכונית שייכת לעלי חאן שבא לבלות עם גיין טירני, שחקנית
הקולנוע, בת'זוגו האחרונה.

במרחק 50 מטר שכב אדם על שכבת האיחור של רכבת התח-
תית, ממנה נדף החוצה אוויר חם. הוא היה שיכור או גוע מרעב. עוד
50 מטר הלאה עמדו שני זוגות והתגשקו. לילה פריזאי נוסף

